

— og dermed i væsentlig grad fra latin-amerikansk side —, hvad en kreds bestående bl. a. af Storbritannien og Amerikas Forenede Stater i længere tid havde bestræbt sig for. Møderne genoptoges, da der var opnået enighed indenfor den nævnte kreds om et fælles resolutionsforslag, fremsat af Amerikas Forenede Stater, Bolivia, Brasilien, Birma, Canada, Danmark, Ecuador, Grækenland, Liberia, Mexico, Panama, Paraguay, Peru og Tyrkiet. Dette forslag anbefalede en detaljeret plan, hvorefter Eritrea skulle danne en federal enhed med Ethiopien under den ethiopiske krone, samt henstillede, at der af plenarforsamlingen udnævntes en FN-kommissær i Eritrea.

Under debatten i udvalget, hvori formanden for delegationen for Eritreas muhammedanske liga blev indbudt til at deltage, fremsattes der en række resolutionsforslag, således et fra Sovjetunionen, der anbefalede, at Eritrea snarest skulle sikres uafhængighed, og at de britiske okkupationsstyrker skulle trækkes tilbage, et andet fra Irak, der anbefalede, at spørgsmålet om, hvorvidt Eritrea skulle være en federal stat eller uafhængig, skulle afgøres af en nationalforsamling bestående af repræsentanter for folket i Eritrea; et tredje fra Polen, der foreslog, at Eritrea skulle være uafhængig efter 3 år, og at det indtil da skulle styres af et råd med 6 medlemmer samt endelig et fra Pakistan, der anbefalede, at Eritrea blev uafhængigt inden den 1. januar 1953. Alle disse resolutionsforslag blev imidlertid forkastet, og det førstnævnte fælles resolutionsforslag, hvortil Danmark var medforslagsstiller, blev godkendt med 38 stemmer mod 14.

I plenarforsamlingen vedtoges forslaget den 2. december 1950 med 46 stemmer mod 10. To fra sovjetrussisk og polsk side fremsatte resolutionsforslag af samme indhold som de i udvalget fremsatte blev forkastet med stort flertal i plenarforsamlingen.

Plenarforsamlingen valgte senere Edoardo Anze Matienzo fra Bolivia til FN-kommissær for Eritrea.

Libyen.

4. plenarforsamling havde den 21. november 1949 vedtaget at gøre den tidligere italienske koloni Libyen til en selvstændig stat fra den 1. januar 1952.*) Gennemførelsen af denne plan fremkaldte en række problemer, som blev forelagt 5. forsamling til afgørelse. Det drejede sig bl. a. om programmet for iværksættelsen af landets selvstændighed. Forsamlingen vedtog her den 17. november 1950 med 50 stemmer en resolution, ifølge hvilken der i begyndelsen af 1951 skal indkaldes en nationalforsamling for Libyen og oprettes en midlertidig regering fra den 1. april 1951, hvorpå Storbritannien og Frankrig gradvist inden den 1. januar 1952 skal overdrage regeringsmagten til denne. Forsamlingen opfordrede samtidig det økonomiske og sociale råd til i forening med de særlige institutioner og generalsekretæren at yde Libyen fornøden finansiel og teknisk bistand til at skabe en sund basis for landets økonomiske og sociale udvikling. Libyen skal endvidere optages som medlem af De Forenede Nationer, når det opnår selvstændighed.

Sovjetunionen fremsatte et forslag om at forene Libyens tre provinser i een stat og at trække alle fremmede tropper tilbage fra området samt demontere alle derværende militære baser i løbet af 3 måneder. Forslaget fandt stor tilslutning blandt de arabiske stater, men opnåede ikke det fornødne to tredjedels flertal i forsamlingen.

På grundlag af beretninger fra FNs repræsentant i Libyen og de derværende administrerende magter behandledes endvidere spørgsmålet om særlige økonomiske og finansielle foranstaltninger vedrørende dette land. Der blev nedsat et særligt underudvalg, hvori også en repræsentant for Italien deltog. Dette underudvalg holdt ialt 28 møder, og dets arbejde resulterede i et omfattende resolutionsforslag, der godkendtes af udvalget og vedtoges af plenarforsamlingen den 15. december 1950 med stort stemmeflertal. Resolutionen indeholder bestemmelser om

*) Se beretn. 4. saml., s. 7—9.